

Arrest

nr. 135 155 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 23 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 31 juli 2013, in functie van haar zoon, die de Franse nationaliteit heeft, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 januari 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster diende op 24 februari 2014 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 augustus 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 26 augustus 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.02.2014 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Senegalese

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

In een eerdere beslissing (bijlage 20 dd. 09.01.2014) werd gesteld dat de verklaring op eer van betrokkene dd. 24.07.2013 waarin zij verklaart huisvrouw te zijn, geen inkomsten te hebben en geen eigendommen (noch roerende, noch onroerende goederen) te bezitten in Senegal, niet in overweging kon genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging wordt dezelfde verklaring dd. 24.07.2013 voorgelegd. Betrokkene heeft dan ook niet afdoende bewezen onvermogen te zijn.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat de vernietiging van deze beslissing verzoekster geen voordeel kan verschaffen en dus geen nuttig effect kan sorteren. Hij zet uiteen dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft en de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar

verblijfssituatie niet kan wijzigen. Hij wijst er tevens op dat hij, ingevolge artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen indien hij vaststelt dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft.

2.2. De Raad merkt op dat verweerder in de motivering van het bestreden bevel nergens verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zodat niet blijkt dat deze bepaling de juridische grondslag vormt voor deze beslissing. Zo dit al het geval zou zijn, dan nog moet worden gesteld dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet verweerder niet steeds toelaat – laat staan verplicht – om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij kan dit slechts indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe geen belemmering vormen en indien de betrokken vreemdeling niet over een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht beschikt. In casu voert verzoekster evenwel aan dat zij over een verblijfsrecht beschikt en dat hogere rechtsnormen een hinderpaal vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze omstandigheden kan verweerder niet worden gevolgd in zijn stelling dat vaststaat dat verzoekster geen belang heeft bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vw. wordt o.a. als een familielid van een burger van de Unie beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn (...) die ten hunnen laste zijn.

In casu is onbetwist dat zoon [I. N.], [...], mits diens Franse nationaliteit een in België werkend EU burger is. In die zin is zoon [I. N.] ook in het bezit van diens E-kaart (stuk 3).

Ook de afstammingsband tussen moeder en kind staat niet ter discussie, ten andere bij de aanvraag bewezen met afschrift van de geboorteakte van zoon [I. N.] (stuk 3 bij het lijvig stukkenbundel zoals gevoegd bij de aanvraag van 24 februari 2014 (stuk 2).

Door verweerder wordt ter motivatie van de weigering enkel en alleenlijk voorgehouden dat “betrokkene onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon” (stuk 1).

Verzoekster zou bijgevolg niet afdoende hebben bewezen financieel zonder enige eigen middelen te zijn en volkomen afhankelijk te zijn van haar in België voetballende zoon.

Dit is niet correct.

Het ‘ten laste zijn’ in de zin van artikel 40bis Vw. is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het ‘ten laste zijn’ in de zin van artikel 40bis is een financiële/materiële voorwaarde (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694).

Ten bewijze van deze feitenkwestie dewelke voor ieder redelijk weldenkend mens reeds overduidelijk is (een moeder zonder enig eigen inkomen, zonder enige andere onmiddellijke gezinsleden/familie dan twee kinderen, waarvan één kind nog student is terwijl het ander kind een zeer mooi inkomen geniet als

professioneel voetballer in eerste klasse in België) werd door verzoekster bij haar verzoek op 24 februari 2014 verduidelijkt (stuk 2):

- zoon [I.N.] stort al sinds augustus 2011 quasi maandelijks aanzienlijke bedragen aan diens moeder te SENEGAL teneinde haar financieel te onderhouden;
- zoon [I.N.] is een behoorlijk kapitaalkrachtige profvoetballer in een ploeg in de eerste nationale competitie in België (initieel KV KORTRIJK, vervolgens overstap naar CERCLE BRUGGE);
- zoon [I.N.] ondertekende ook initieel inzake het inreisvisum kort verblijf een verbintenis tot tenlasteneming, waarbij hij intussen sinds aankomst van zijn moeder in BELGIE in mei 2013 ook voor 100% van het onderhoud van diens moeder instaat;

Concreet staat zoon [I.N.] op heden aldus reeds gedurende anderhalf jaar voor de volle 100% in voor het onderhoud van diens moeder.

Gezien de beoordeling van het 'ten laste zijn' een financiële feitenkwestie is, geeft de website van het kruispunt migratie-integratie (www.kruispuntmi.be) duiding omtrent de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze informatie wordt gehaald uit overlegmomenten en evaluatie van de praktijken van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo stelt het Kruispunt Migratie-Integratie o.a. (stuk 7):

"Het is mogelijk dat je al een tijd in België verblijft op het moment dat je de aanvraag gezinshereniging indient. Dat verblijf kan een wettig of een onwettig verblijf zijn.

In dat geval beschouwt de DVZ jou als ten laste van de Belg of Unieburger, wanneer:

- o jij en de Belg of Unieburger ingeschreven staat op hetzelfde adres, of
- o de Belg of Unieburger jouw huisvesting financiert.

Daarnaast moet je dezelfde bewijzen voorleggen als wanneer je de aanvraag voor gezinshereniging in het buitenland zou indienen. Het bewijs van de 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft je niet voor te leggen."

Deze overige bewijzen betreffen:

- inkomen van de Unieburger die wordt vervoegd;
- bewijs van onvermogen;
- burgerlijke stand;
- andere mogelijke criteria: leeftijd en eventuele diploma's

Het bewijs van de maandelijks inkomsten van zoon [I. N.] (nl. 4.000,00 EUR + 1.000,00 EUR tussenkomst woning + 290 EUR onkostenvergoeding – zie stuk 6) werd afdoende duidelijk voorgelegd (en wordt op heden als duurzaam bestendigd), waarbij dit royaal de inkomsteneis van het minimum van 1.307,78 EUR overstijgt (zie huidig stuk 6 alsook het initieel stuk 8 en 9 bij de aanvraag gezinshereniging). Hierover bestaat in casu geen discussie.

Indien men gehuwd is moet men tevens bewijs van de inkomsten van de echtgeno[ot] voegen, doch indien met van ongehuwde status is, betreft dit geen relevant criterium en moeten de lidstaten uitgaan van de feitelijke situatie (zie supra). Hierover bestaat in casu geen discussie.

De DVZ blijkt ook een zekere waarde te willen hechten aan criteria zoals leeftijd en eventuele diploma's die men zou hebben. Alwaar de DVZ zo vermoedelijk wenst na te gaan of men in staat is om zichzelf te onderhouden, is het duidelijk dat zulks in strijd is met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie: h[et] is niet van belang of een familielid potentieel in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (zie HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85). Hierover bestaat in casu uiteindelijk ook geen discussie.

Het bewijs van onvermogen van verzoekster betreft concreet het struikelblok van verweerder. Dit bewijs behelst evenwel een niet in die zin in de Richtlijn 2004/38/EG voorziene vraag tot "negatief bewijs" waar verzoekster niet aan kan, noch moet voldoen (zie ook infra onder het 2de middel). Verzoekster kan immers geen attest verkrijgen vanuit SENEGAL waarop staat dat zij geen eigendom of inkomsten heeft.

Verzoekster heeft bovendien geen idee wie dergelijk attest desgevallend rechtsgeldig zou kunnen afleveren. In casu stelt verweerder in diens motivatie de verklaring op eer van verzoekster hieromtrent niet te aanvaarden als afdoende bewijs van onvermogen. De feitelijke situatie in de praktijk, evenals het lijvig voorgelegde stukkenbundel bij de aanvraag, spreekt nochtans boekdelen: verzoekster woont reeds anderhalf jaar in bij haar zoon, vooreerst te MENEN en intussen te BRUGGE, waarbij deze voor de volle 100% instaat in het onderhoud van diens moeder die hem ten laste is. Verzoekster is bovendien een familielid van een EU-burger in de zin van artikel 2, lid 2, d) van de Richtlijn 2004/38/EG terwijl enkel aan familieleden in de zin van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG (quod non in casu) dergelijke buitenlandse administratieve documenten mogen worden opgevraagd (zie art. 10, lid 2, e) van de Richtlijn 2004/38/EG – en uitgebreid infra onder tweede middel.

Bovendien:

“Er hoeft niet onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.”

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Voor de EER relevante tekst), p.5 – stuk 8)

Het Hof van Justitie bevestigde hieromtrent meermaals dat het bewijs van het ten laste zijn van een familielid in de zin van de Richtlijn met elk mogelijk passend middel kan worden geleverd door dit familielid (zie MEDEDELING COMMISSIE, p. 6, met verwijzing naar voetnoot 17 – stuk 8).

“Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.”

(MEDEDELING COMMISSIE, p. 6)

Ook in deze mededeling van de Commissie wordt gewezen op de grotere beoordelingsmarge van de lidstaten bij de vaststelling van criteria voor “andere ten laste komende familieleden” zoals beschreven in artikel 3, lid 2 van de Richtlijn, doch dit is in casu evident irrelevant want niet van toepassing op onderhavig dossier alwaar verzoekster immers een familielid in de zin van artikel 2, lid 2, d) van de Richtlijn uitmaakt.

In de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad stelt men volgens het verslag van 10 december 2008 ook “veel problemen met betrekking tot het recht op inreis en verblijf van familieleden uit derde landen en met betrekking tot de documenten die samen met een verblijfsaanvraag moeten worden ingediend, terwijl dat volgens de richtlijn niet nodig is” vast (MEDEDELING COMMISSIE, p. 2, laatste alinea - stuk 8). De houding van verweerder in casu is m.a.w. reeds een gekend oud zeer, waarbij verweerder persistent weigert zich te confirmeren met de Europese Regelgeving die in casu nochtans primeert (zie infra onder het tweede middel).

De Mededeling verduidelijkt hoe Richtlijn 2004/38/EG tot doel heeft om het vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden te vereenvoudigen en uit te breiden, terwijl de Richtlijn moet worden uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven (...) zoals gewaarborgd door het EVRM en zoals vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de EU (zie MEDEDELING COMMISSIE, p. 3 – stuk 8, alsook infra onder het 2de middel).

In het licht van de heldere voorliggende feitsituatie, met de evenzoveel heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is het kennelijk onredelijk van verweerder om het verblijf te weigeren, dit bovendien mét een bevel om het grondgebied te verlaten, mits de loutere ‘blote bewering’ dat verzoekster “onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon”.

Verzoekster kan waarlijk niet meer stukken ten bewijze van de alreeds prima facie overduidelijke feitelijke situatie van een bij haar professioneel voetballende zoon inwonende Senegalese moeder voorleggen, terwijl volgens de van toepassing zijnde Europese regelgeving ook niet meer bewijzen wettelijk noodzakelijk zijn (zie infra onder 2de middel).

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat uit de voorgelegde documenten afdoende duidelijk blijkt dat de verzoekster ten laste is van haar EU-zoon, dan dringt de verbreking van de weigeringsbeslissing zich op wegens schending van artikel 40bis Vw (zie in zelfde zin RvV 21 september 2007, nr. 1.881)."

3.1.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Op basis van voormelde bepalingen kan de moeder van een burger van de Unie die in België verblijft een recht op verblijf van meer dan drie maanden laten gelden op voorwaarde dat zij deze burger van de Unie vervoegt of begeleidt, dat zij haar verwantschap aantoonst en dat zij het bewijs levert dat zij ten laste is van deze burger van de Unie.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid. Hierbij geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij stelt te zijn (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Verweerder vermag derhalve te vereisen dat verzoekster aantoonst dat zij in haar land van herkomst onvermogen is en dat zij afhankelijk is van de ondersteuning van haar zoon die zij in België wenst te vervoegen. In casu heeft verweerder geoordeeld dat aangezien verzoekster heeft nagelaten met bewijskrachtige stukken aan te tonen dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, er niet blijkt dat zij ten laste is van haar in België verblijvende zoon. Hij heeft hierbij geduid geen bewijswaarde te willen toekennen aan een door verzoekster zelf opgestelde verklaring. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster betoogt dat haar zoon kapitaalkrachtig is, dat hij toen zij een visum type C aanvraag een verbintenis tot tenlasteneming ondertekende en dat hij haar sedert haar binnenkomst in het Rijk onderhoudt. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat niet blijkt dat zij in haar land van herkomst ten laste van haar zoon is. Wat betreft haar betoog dat zij sedert 2011 in Senegal regelmatig geldbedragen van haar zoon ontving moet verder worden geduid dat het loutere feit dat geldsommen worden gestort niet automatisch impliceert dat de ontvanger van deze geldsommen deze nodig heeft om in zijn levensonderhoud te voorzien en er sprake is van een echte structurele afhankelijkheid. Een vreemdeling die over een eigen vermogen of eigen inkomsten beschikt en daarnaast bijkomend schenkingen ontvangt is immers niet noodzakelijk ten laste van de schenker. De beschouwingen van verzoekster omtrent de informatie die wordt verstrekt door het kruispunt Migratie-Integratie doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verweerder heeft ook geenszins gevraagd dat verzoekster zou bewijzen dat zij in theorie in staat zou zijn om in haar onderhoud te voorzien, maar heeft gevraagd dat zij in concreto aantoonst dat zij geen roerende of onroerende goederen bezit en dus louter afhankelijk is van de materiële ondersteuning door haar zoon, waarbij het haar vrij staat om dit bewijs te leveren met elk passend bewijskrachtig stuk. Het

gegeven dat de Senegalese autoriteiten geen attest zouden willen afleveren waaruit kan worden afgeleid welke goederen of welk vermogen verzoekster heeft sluit niet uit dat zij andere bewijsstukken, zoals documenten afkomstig van de fiscus, overmaakt waaruit kan worden afgeleid of zij wel of niet over eigen inkomsten of roerende of onroerende goederen beschikt.

Verzoekster maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, ook door te verwijzen naar een mededeling van de Commissie aan het Europees parlement en de Raad niet aannemelijk dat verweerder zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster effectief ten laste is van haar in België verblijvende zoon daar geenszins blijkt dat zij in haar land van herkomst onvermogen is, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, tweede lid en 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Considerans 5 van de Richtlijn 2004/38/EG stelt dat het recht van alle burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten dient, wil het bestaan onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid, ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, te worden verleend.

Considerans 8 van de Richtlijn 2004/38/EG verduidelijkt dat om het vrije verkeer van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten te vergemakkelijken, vrijstellingen aan inreisvisumplicht te worden voorzien.

Considerans 10 van de Richtlijn 2004/38/EG verduidelijkt hoe men geen onredelijke belasting mag vormen voor het sociaalebijsandstelsel van het land, wat ook duidelijk niet het geval is in casu (intussen na anderhalf jaar verblijf volkomen ten laste van haar Frans kind).

Ook de hoger hieromtrent reeds geciteerde Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 geeft aan hoe deze Richtlijn net de gezinshereniging van EU-burgers en hun familieleden dient te "vereenvoudigen en uit te breiden" waarbij de regelgeving bovendien moet worden "uitegelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven (...) zoals gewaarborgd door het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de EU (zie stuk 8, p. 3).

Overeenkomstig artikel 7.2 van de Richtlijn 2004/38/EG heeft elk familielid van een burger van de Unie (quod in casu volgens artikel 2, d) van de Richtlijn 2004/38/EG) die zelf geen burger van de Unie is een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden indien zij de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen en deze burger van de Unie (i.c. zoon [I. N.]) voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien onder artikel 7.1, a), b) of c).

"2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c)."

De voorwaarden van artikel 7.1, a), b) en c) van deze Richtlijn stellen dat de burger van de Unie zelf verblijfsgerechtigd is voor meer dan drie maanden indien hij:

- a) in het gastland werknemer of zelfstandige is (quod in casu);
- b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat ze tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland (quod in casu), of
- c) indien hij student in een erkende onderwijsinstelling is met een voldoende ziektekostenverzekering

In casu is aldus zowel aan a) als aan b) voldaan (reden waarom aan zoon [I. N.] ook een E-kaart is afgeleverd geworden – stuk 3).

Overeenkomstig artikel 7.2 van de Richtlijn is er aldus een verblijfsrecht voor het familielid van een burger van de Unie van zodra men de burger van de unie begeleidt of vervoegt EN de burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c), quod in casu.

De bestreden beschikking schendt dan ook ten stelligste artikel 7.2 van de Richtlijn 2004/38/EG alwaar immers ontegensprekelijk duidelijk is (en ook niet betwist wordt door verweerder) dat verzoekster zich bij haar zoon [I. N.] heeft gevoegd (initieel te MENEN en vervolgens mee verhuisd naar BRUGGE) dan wel dat zij haar zoon begeleidt.

Conform alle voorgelegde stukken en de feitelijke situatie zoals gekend aan verweerder is het duidelijk dat verzoekster overeenkomstig de Richtlijn 2004/38/EG, en in zonder artikel 7 en 10 van deze Richtlijn, zij gerechtigd is op een verblijfsrecht als familielid van een burger van de EU.

Overeenkomstig artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG wordt het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet zelf de nationaliteit van een lidstaat bezitten binnen de zes maande[n] na datum van indienen van de aanvraag vastgesteld door afgifte van een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie'. Overeenkomstig artikel 10, lid 2, d) van de Richtlijn mag aan verzoekster als bewijsstukken enkel worden verzocht om de voorlegging van een geldig paspoort (a), een bewijs van verwantschap (b), een verklaring van inschrijving of bewijs van verblijf in het gastland van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich vervoegen (c) alsook in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d) (quod in casu) bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan.

Noch min, noch meer.

Pas in punt e) van artikel 10, lid 2 van de Richtlijn wordt gesproken over "een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen en persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven" doch dit is enkel voor de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a) (quod non in casu).

Verweerder motiveert haar bestreden beslissing dan ook ten onrechte enkel en alleenlijk op het gegeven van het vermeend onvoldoende bewijzen van het “bewijs van onvermogen” van verzoekster middels bewijs geen inkomsten te hebben en geen eigendommen (noch roerende, noch onroerende goederen) te bezitten in Senegal. Voor dergelijke eis tot door de bevoegde autoriteiten afgeleverd attest van onvermogen wordt geen wettelijke basis voorzien bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, d) van de Richtlijn, terwijl ook de Commissie reeds de te rigide nationale praktijken aan de kaak stelde (zie Mededeling p. 2, laatste alinea – stuk 8).

Minstens is aldus duidelijk hoe dergelijke uiteindelijk niet in de wet voorziene voorwaarde bezwaarlijk het fundamenteel recht op gezinshereniging in hoofde van verzoekster kan tegenhouden in het licht van de hoger beschreven Europese regelgeving en de wijze waarop deze regelgeving dient te worden gelezen/geïnterpreteerd.

De Richtlijn heeft directe werking, zodat verzoekster en haar zoon zich hier op kunnen beroepen. Bovendien is de zoon van verzoekster wel degelijk EU-burger van Franse nationaliteit dewelke door diens verblijf en werk in België gebruik maakt van diens vrij verkeer van personen, zodat deze Europese regelgeving ook voor diens familieleden onmiddellijk toepasbaar is, met voorrang op de (potentieel strengere) nationale regelgeving.

De zoon van verzoekster heeft recht op de eerbiediging van diens familie- en gezinsleven (waar diens moeder – verzoekster – ten stelligste onder valt), overeenkomstig artikel 7 van het Handvest van de EU en artikel 8 EVRM.

Ook verzoekster zelf beroept zich op de bescherming van haar gezins- en familielevens, overeenkomstig artikel 8 EVRM. Deze bepaling vormt geen absolute bescherming van het privé- en familielevens, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitdrukkelijk gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken ‘in the least onerous way as regards human rights’.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in *Handboek EVRM*, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Op geen enkele wijze toont verweerder aan, laat staan dat hij motiveert, of aan deze proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM is voldaan.

Artikel 8 EVRM komt in casu des te meer in het gedrang door het gegeven dat verweerder perfect op de hoogte is van de duurzame relatie met wettelijke samenwoning tussen partijen, terwijl toch een weigeringsbeslissing MET bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Verzoeker en diens Belgische partner vormen reeds jaren een koppel, zijn reeds sinds 9 september 2012 wettelijk samenwonend, en wonen de facto reeds ruim meer dan een jaar samen te Oostende, waarbij zij reeds meer dan twee jaar een relatie hebben.

De bestreden beslissing betreft dan ook een onvoldoende gemotiveerde disproportionele inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker."

3.2.2.1. De Raad wijst erop dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit echter niet aan. Hierbij moet worden benadrukt dat het begrip familielid in artikel 7, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG wordt gedefinieerd in artikel 2, tweede lid, d. van deze richtlijn, waarin duidelijk is aangegeven dat rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn als familielid in de zin van de richtlijn worden beschouwd voor zover zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen vervoegen of begeleiden. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat verweerder de voorwaarde dat zij dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar in België verblijvende zoon niet mag stellen. Bij de bespreking van het voorgaande middel is voorts reeds gebleken dat de interpretatie die verweerder heeft gegeven aan het begrip ten laste niet in strijd is met de interpretatie die aan dit begrip wordt gegeven in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In het artikel 10, 2., d. van de richtlijn 2004/38/EG is ook duidelijk voorzien dat het bestuur "*in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d) bedoelde gevallen*" stukken mag vragen "*ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan*". Verweerder kan bijgevolg vereisen dat verzoekster aantoont dat zij in haar land van herkomst structureel afhankelijk is van haar zoon.

3.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat verzoekster zich weliswaar beroept op een gezinsleven met haar zoon, doch niet zonder meer kan worden aangenomen dat er sprake is van enig gezinsleven in de zin van voormelde verdragsbepaling. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "*hecht*" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster gedurende jaren niet samenwoonde met haar zoon en dat zij bij haar visumaanvraag niet aangaf haar zoon in België te willen vervoegen. Het feit dat haar zoon haar onderdak verschaft tijdens haar verblijf in het Rijk laat daarnaast niet automatisch toe te besluiten dat er een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven bestaat.

Ten overvloede kan worden geduoid dat zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met haar in België verblijvende zoon en er effectief sprake is van een inmenging in dit gezinsleven, er nog moet worden vastgesteld dat er voor deze inmenging een wettelijke basis bestaat en dat een van de doelstellingen die zijn voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM wordt nagestreefd. Het kan immers niet worden ontkend dat een correcte toepassing van de verblijfsreglementering vereist is ter bescherming van de openbare orde. Indien verzoekster in haar land van herkomst inderdaad structureel afhankelijk is van haar in België verblijvende zoon dan komt het haar toe om dit, zoals iedereen in haar situatie, aan te tonen. Het feit dat verzoekster op dit punt in gebreke blijft laat slechts toe te besluiten dat zij nalatig is bij het onderbouwen van haar verblijfsaanvraag of dat zij niet aan de door de wetgever gestelde voorwaarden voldoet en leidt niet tot de conclusie dat verweerders beslissingen disproportioneel zijn ten aanzien van het nagestreefte doel.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat aan verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen.

De Raad wijst er tevens op dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet bepaalt dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. In de mate dat verzoekster nogmaals de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan het volstaan te verwijzen naar voorgaande vaststellingen en naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel, dat gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter staving van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Dit derde middel richt zich louter tot het bevel om het grondgebied te verlaten zoals inherent gekoppeld aan/opgenomen in de enkelvoudige beslissing middels “bijlage 20” dewelke evenwel dubbele draagwijdte heeft: weigering verblijf van meer dan drie maanden én bevel om het grondgebied te verlaten.

Om proces- economische redenen heeft verzoekster het recht om deze bijlage 20 middels één enkel samengesteld beroep aan te vechten. Overeenkomstig considerans 25 van de Richtlijn 2004/38/EG moet worden voorzien in een hoog beschermingsniveau van de rechten van de burger van de Unie en zijn familieleden in geval van weigering van verblijf. Opdat er geen overdreven formalisme zou primeren op de bescherming van de grondrechten van de familieleden van de burger van de Unie kan niet vereist of verwacht worden dat men meermaals een beroep dient aan te tekenen en bijgevolg meermaals een rolrecht en een ongelofelijke administratieve rompslomp zou moeten doorstaan om uiteindelijk één enkele “bijlage 20” in rechte aan te vechten.

Ook de Raad volgt dit principe door in één enkel (verbrekings)arrest zowel tot de verbreking van de weigering van verblijf voor meer dan drie maanden als de verbreking van het bevel om het grondgebied te verlaten zoals hieraan gekoppeld binnen dezelfde “bijlage 20” te oordelen (zie meest recent RvV 21 augustus 2014, nr. 128.192 inzake een gegrond beroep tegen een “bijlage 20” met bevel om het grondgebied te verlaten).

De bestreden beslissing stelt inzake het bevel om het grondgebied te verlaten zoals gekoppeld aan de bijlage 20:

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Een BGV vereist een eigen wettelijke basis en eigen draagkrachtige motivering ter ondersteuning.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 houdt immers een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. De wet stelt immers uitdrukkelijk dat een “model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat” wordt afgeleverd aan het familielid van de burger van de Unie.

Er kan dan ook perfect rechtsgeldig een bijlage 20 inhoudende weigeringsbeslissing zonder BGV worden afgeleverd (wat in de praktijk ook een courant gebruik is ter vrijwaring van de

familie/gezinsbelangen, rekening houdende met artikel 8 EVRM). Het woord "desgevallend" uit art. 52, §4, 5e lid van het KB wijst uitdrukkelijk op een mogelijkheid en niet op een automatisme/verplichting om een BGV af te geven (zie RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

De motiveringsplicht zoals neergeschreven in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Er kan evident niet eenvoudigweg naar artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 waarin deze discretionaire bevoegdheid wordt beschreven worden verwezen, zonder welkdanige daadkrachtige motivatie inzake de keuze voor een bijlage 20 mét bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook op dit punt wordt aldus de motivatieplicht in deze geschonden, zodat een verbreking van de bestreden beslissing zich opdringt."

3.3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afdoende gemotiveerd

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Verzoekende partij verwijst zelf naar het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, en naar art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verweerder laat nog gelden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door verzoekende partij als geschonden aangevoerde artikelen is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd."

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verweerder verwijst naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descendante à charge d'une Belge, sur pied de l'article 40bis, § 2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Belge, lequel stipule :

« Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union : [...] ses descendants [...], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent [...] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Belge, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu'à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Le Conseil relève que ce constat n'est pas contesté par la requérante en termes de requête.

Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Belge.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante.

Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce.

3.3. Sur le reste du moyen, le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce, il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris, et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51, § 3, alinéa 3, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir d'appréciation de la partie défenderesse. Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que, par ailleurs, elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée.” (R.v.V. nr. 101.609 van 25 april 2013)

Verzoekende partij verwijst naar een arrest nr. 220.340 dd. 19.07.2012 van de Raad van State, waarin zou zijn geoordeeld dat in een bijlage 20 nader dient te worden gemotiveerd, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dergelijke verwijzing is niet dienstig. Dit arrest heeft betrekking op een bestuurlijke beslissing genomen op 3 maart 2011. In het arrest zelf wordt door de Raad van State benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet vermog om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen zonder nadere motivering omdat uit art. 7 Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid zou voortvloeien voor de gemachtigde van de Staatssecretaris. De Raad van State oordeelt in die zin:

“Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”.

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. [...] Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. [...] Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit [kan] als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven."

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inmiddels echter gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012). Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen onderlijning)

Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoekende partij verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

Verzoekende partij beweert nog dat het niet duidelijk zou zijn in toepassing van welk lid van art. 7 Vreemdelingenwet werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dergelijke stelling gaat echter voorbij aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing houdende weigering van verblijf aan verzoekende partij werd betekend. In de bestreden beslissing wordt daarbij verwezen naar het feit dat "de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond."

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De kritiek is gericht tegen het bevel, en niet tegen de beslissing tot weigering van verblijf

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat de verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en dit in tegenstelling tot het betoog van verzoekende partij die meent dat de voorgehouden gebrekkige motivering (quod certe non) de vernietiging van de integrale bijlage 20 zou verantwoorden. Verzoekende partij lijkt daarbij ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 20 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.” (eigen onderlijning)

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen ‘kennis gegeven’, ‘afgifte’, ‘document’...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij miskent derhalve de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 20.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende weigering van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

“Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué."

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend."

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest."

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte – instrumentum;" (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

"Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvaarden van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen." (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)

Het middel faalt in rechte."

3.3.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat verweerder deze beslissing genomen heeft op grond van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Voormelde bepaling voorziet dat verweerder middels een "bijlage 20" aan een vreemdeling kennis kan geven van een beslissing om een verblijfsaanvraag af te wijzen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling laat evenwel niet toe vast te stellen welke de precieze juridische basis van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu is. Op verweerder rust, gelet op artikel 8 van de Vreemdelingenwet, nochtans de verplichting om bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten expliciet te duiden welke

bepaling van artikel 7 van dezelfde wet werd toegepast. De door verzoeker aangevoerde rechtspraak vermag geen afbreuk te doen aan voormelde door de wetgever gestelde duidelijke vereiste. Aangezien de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat de precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die wordt toegepast moet worden weergegeven kan verweerder ook niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat het volstaat dat de juridische grondslag van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten "*impliciet*" blijkt uit de feitelijke motivering. Er moet daarenboven worden gesteld dat in de feitelijke motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen tekstonderdeel van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen, zodat geenszins kan worden uitgemaakt welke precieze bepaling van voormeld wetsartikel werd toegepast. Doordat de wettelijke basis van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet wordt verduidelijkt blijkt ook geenszins dat op verweerder in casu enige verplichting zou rusten om een dergelijke beslissing te nemen en is zijn betoog omtrent de gevallen waar hij verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet dienstig. Het gegeven dat op verweerder, ingevolge artikel 7 van de Vreemdelingenwet, enige verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt hem bovendien niet vrij van de verplichting om andere wetsbepalingen na te leven.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is en verweerder, door na te laten om de precieze wettelijke basis van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten weer te geven, de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK